

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Quomodo Christus nobis sit lux, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras quam lucem. Ioannis III. Cum Dominus noster Iesus Christus ante dixisset, Filium hominis non venisse in hunc mundum ut iudicaret mundum, sed ut mundus per ipsum saluaretur, voluit in hoc omnibus spem venia prærogare, eosque ad se invitare, qui peccatis erant onerati. Erant enim omnes peccatores. Qui ut auderent ad Christum accedere, necessarium erat: ut illis finem aperiret pietatis. Necessarium erat, ut sese Patrem, consolatorem, Salvatoremque promitteret, non iudicem. Si enim mundum venisset iudicare, quis reus nisi compulsus accederet iudicem? *Si iniquitates observaueris Domine, Domine quis sustinebit?* Primum ergo hunc suum aduentum ad nos misericordissimus confitetur esse ad nos liberandos à peccatis, ad saluandos nos, & sibi in filios adoptandos. Quapropter ne quispiam timeret propter peccata sua Christum accedere, veniam desiderantibus singulis libenter donauit, quia (ut dixi) non venerat iudicare mundum, sed mundo misereri. Quod verò in secundo aduentu iudicabit nos, hoc erit propter nostram ingratiudinem, quia cum gratiam suam & nostrorum peccatorum remissionem vltro nobis ante obtulerit, hanc spreuimus accipere, & beneficia eius, prædicationes, labores, vigilias, passionis, reliquaque nostræ redemptionis opera omnia nobis per contemptum seu negligentiam nostram inuilita fecimus. Ideo in Euangelio hodierno dicit: Hoc est autem iudicium, quia lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem, ut est, propterea homines iudicabuntur, & hoc ab eis requiretur, quod lux venit in mundum & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem. Ego quidem nunc venio, non intendo in iudicium homines adducere, sed eos à peccatis eximere & liberare. Venite ad me omnes qui laboratis desiderijs vestris & concupiscentijs. Venite omnes qui peccatorum grandis estis mole onerati, & ego reficiam vos. Saluabo vos & liberabo, iam nolite timere. Quando in mundo sum, lux sum mundi. Ambulate dum lucem habetis. Ego vos docebo, ego ducam, ego protegam, ne tenebræ vos comprehendant. Verum, si contempnitis nunc gratiam quæ vobis offertur, de hoc iudicabimini, quod lux venerit vobis, sed vos magis amastis tenebras, quam lucem. Lux venit in mundum. Christus est lux, sicut scriptum est: *Erat lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* Est quædam lux illuminata, & est lux alia illuminans. Apostolis quoque Christus dixit: *Vos estis lux mundi.* Erant quidem Apostoli lux, per quos etiam Christus luceret in cordibus nostris: sed erant lux illuminata à Christo. Christus autem dicitur vera lux, quæ non habet ex accidenti seu ab alieno, sed ex seipso: ut luceat. Itaque Christus lux est mundi multipliciter. Primo enim lux est mundo sua eruditione. Docuit enim nos mundum & carnis delicias spernere, docuit humiles & mites nos esse, docuit eos qui nos oderunt, diligere. Et quid est, quod ad salutem nostram pertinens non docuit? Eius igitur eruditio nobis lux est, qua videamus, quid vbiue sit nobis cauendum, & quid sit amplectendum. Est etiam viuendo atque patiendo nobis lux

Ioan. 1.

Psal. 129.

Christus quomodo quibusque sit lux.

Matth. 11.

Ezcha. 8.
Ioan. 12.

Ioan. 1.

Lux ut sit duplex.

Matth. 5.

Ioan. 1.

Christus vti nobis lux sit multis modis.

Matth. 16.

Marc. 8.

Luc. 9.

Matth. 11.

Luc. 6.

Christus.

Christus. Nam infans dum hunc ingrederetur mundum, quæ nobis mox orta lux est? Dum enim diuersorio excluditur, dum nascitur in stabulo, dum ante iumentorum ponitur ora, dum pannis inuoluitur, dum denique omnia hæc carnis incommoda, & ea quæ sunt carni molestiora elegit, nonne eius paupertas, humilitas, patientia & simplicitas hic nobis lux erit? Nonne in nobis interim reprehenditur ostentatio, auaritia, superbia, voluptas seu carnis delicia? Si igitur omnia hic aspera Christus tenerimus infans sustinuit, Christi interea seruus nunquid delicias & gloriam quæret? Itaque luce sua quid amandum, quid respuendum sit, Christus docuit. Debet enim membrum corporis suo conformari capiti. Quapropter ubique Paulus clamans ad Christi imitationem nos inuitare contendit. Christus quoque ipse lux nostra: *Qui sequitur me, inquit, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vita.* Quia ego eius qui me vult imitari, dux sum & legifer, idem sum ei lux & via, & veritas, & vita. Est præterea Christus lux nobis lucens in sacra scriptura erudiens nos, vt abnegantes impietatem & secularia desideria, sobriè & piè & iuste viuamus in hoc seculo. Inde enim nos erudiens, quibus datum non est tempore Christi viuere, ad nos tamen in sacra scriptura eius tam gesta quam verba peruenerunt. Hæc nobis lux sunt, qua ad Dei instrui-mur voluntatem. Hæc lux contraria est concupiscentijs nostris, & aduersatur carnalibus nostris desiderijs: roborat autem spiritum. Vnde scriptum est: *Concorda cum aduersario tuo quamdiu es in via.* Sacra scriptura, siue Dei verbum contrarium (vt dixi) est ubique carnalibus concupiscentijs nostris. Nos enim sumus avari, at Dei verbum præcipit largiri & misereri. Nos superbi sumus, Dei verbum nobis mandat humiliari. Nos irascimur & inuidemus fratri, verbum Dei præcipit reconciliari, iubet sine causa non irasci, iubet offendentibus iniuriam dimitti. Vide ergo vbi senseris scripturam sacram tuis peccatis, tuisque desiderijs malis aduersari, hic intellige lucem tibi esse sacram scripturam, quæ tibi peccata tua, quæ tibi vitia corrigenda ostendat. Quapropter tibi in hac re aduersaria est, quia optares tuis desiderijs potiri, ipsa id prohibente. Huic in via, hoc est, in hac vita te concordare oportet, nisi cum via finis aduenerit, ab eodem aduersario tuo, hoc est, à reclamante tibi sacra scriptura accusari (te enim in propria tua conscientia accusabit, quia in via tibi non concordasti) & à iudice damnari, in carcerem conjici, subireque supplicium malueris. Dixi igitur sacram scripturam tibi esse lucem, aut in sacra scriptura Christum tibi loquentem esse ducem verum, vt Christus loquitur: *Dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem.* Oculis lippis certè lux est odiosa, & prauis mentibus odiosa est veritas. Proinde Pharisæis Christus dicit: *Qui ex Deo est, verba Dei audit: ideo vos non auditis, quia ex Deo non estis.* Hoc quid aliud erat dicere, quam si dixisset: Vos ideo non venitis ad lucem, quia magis diligitis tenebras vestras, quam lucem? Tertio, est Christus nobis lux, quæ nobis lucet, quæ nos dirigit ac docet per sanctam inspirationem. Nemo est qui non sentit se multoties illicitorum argui intus in mente. Hi autem potissimè diuinam recipiunt inspirationem, qui libenter instinctui huiusmodi diuino acquiescunt. Sunt enim grati Deo, & eius non contemnunt vocem. Sic Dauid: *Audiam, inquit, quia loquatur in me Dominus Deus.* Et Samuel: *Loquere, inquit, Domine, quia au-*

Lucæ 2.
1. Cor. 4.
& 11.
Ephes. 5.
Philip. 3.
Ioan. 1.
Ioan. 4.
Titum 2.

Matth. 5.
Aduersarius
nostrus cū
in via con-
cordare de-
beamus quis
sit.
Matth. 18.
Lucæ 14.
Matth. 5.
Matth. 6. 17.
Lucæ 11.

Matth. 5.
Ioan. 14.
Ioan. 8.

Inspiratione
diuinam qui-
nam recipi-
ant.
Psalm 84.
1. Reg. 3.

dit seruis tuis. Deus itaque eos qui huiusmodi sunt, sua continua dignatur al-
locutione interna, qua efficiuntur meliores. At verò hi, qui inspirationes
sacras negligunt, & nonnunquam dedita opera illis resistunt, hoc est, qui
ex harum admonitione, ubi se sentiunt tristari aut turbari, alienas peregrin-
nasque studiose querunt consolationes, vt timoris quem ex infirmitatibus
huiusmodi, & ex reprehensione spiritus sancti contraxerunt, tristitiaque
salutaris obliuiscantur. (Volunt enim hic latos possidere dies, & abesse à
tristitia quacunque) Vnde non solum ad quod diuinitus monentur, id non
faciunt, sed etiam admonitiones ipsas nolunt. Hoc quid aliud quæso est,
quam spiritui gratiæ contumeliam facere? Habemus hoc ex verbis Christi,
cum de missione Spiritus sancti Apostolis loqueretur: *Cum uenerit*, inquit,
spiritus ille ueritatis, ille arguet mundum de peccato, & de iustitia, & de iudicio. Ar-
guit uera & per seipsum intus homini in mente loquens, & per hominem
foris erudiens. Verum filij huius seculi, quomodo dicit Christus, magis di-
ligunt tenebras, quam lucem.

Inspiratio-
num diuina-
rum negle-
ctores quid
periculi inci-
dant

Hebr. 10.

Ioan. 16.

Ioan. 3.

Ioan. 14.

Per homines
vt Christus
nos instruat.

Correption-
es libenter
gratenterque
esse suscipi-
endas.

Tenebras, su-
as amantes
qui sunt.

Ioan. 7.

Quarto, lux est nobis Christus in omni homine, qui ueritatem docet.
Christus enim ueritas est. Et quisquis siue doctorum, siue prælatorum, aut
honorum fuerit amicorum, qui nobis ueritatem dicit, hic lucem nobis of-
fendit, qua uideamus quomodo sit nobis in Dei itinere ambulandum.
Libenter sufferamus igitur correptiones ab hominibus, quocunque etiam
animo illi nobis nostras infirmitates ostendunt, aut defectus obijciunt,
quia expedit nobis (tametsi tristes interdum audiamus) vt qui nos oculis
nostris intueri nolumus, nos ab alijs monstrari nobis. Vnde cunque itaque
ueniat correptio, à quocunque ueritatem audieris, Christum tibi loquen-
tem intellige. Conuerte te ad lucem, exhibe huiusmodi uultum loquen-
ti, vt gaudeat de sue exhortationis fructu. Fac ita gratias agas illi, vt cum
denuo quid in salutem tibi fuerit dicendum, non timeat te grauate laturum,
memor quod prioris exhortationis charitatem à se animo candido tuleris.
Noli te corrigenti exhibere eum qui tenebras suas diligit, qui in tenebris
manere instituerit, aut qui tenebras etiam suas propugnet. Hoc enim im-
piè satis nonnulli faciunt, non solum inter mundanos, sed etiam in mo-
nasterijs, aut inter alios in congregatione bonos uiuentes (quod minimum
est salutis indicium) Hoc namque modo nonnulli uiuunt, vt eorum uita
tam omnibus sit fastidio, omnibus lætitiæ, omnibus molestiæ: tolerantur
tamen: tametsi propter generale uitandum scandalum, aut pro-erandam
conscientiam prælati, necesse sit quandoquæ eos obiurgari. Quod tamen uis-
factum fuerit, nullo possunt placari sermone. Tenebras enim suas defendunt,
& eos qui se auocare ab his contendunt, odiunt atque persequuntur.
Officium charitatis, hoc est, monitionem sui, odium & persecutionem
clamant: quo fit, vt aliquando eos sit necesse omnino relinquere sibi,
ne deteriores fiant. Heu bone Iesu, quis hos à tenebris extrahet? Quam
uerum est quod in hodierno Euangelio Christus subiungit: Omnis animus
qui malè agit, odit lucem: & non uenit ad lucem, vt non arguantur opera
eius? De his enim loquitur qui lucem odiunt, qui tenebras amant suas,
& in proposito perseverant peccandi: non de his qui aliquando oderunt
ueritatem, & peccauerunt, modo uerò saniori uiuere instituant mente, &
seipso

seipfos corrigunt. Vnde de illis quoque Apostolus dicit: *Omnes enim peccaverunt & egent gloria Dei.* Omnis igitur, non qui per ignorantiam aut per infirmitatem labitur, sed qui studiose perseveranterque & diligit & defendit iniquitatem, odit lucem. Hanc quamdiu oderit, non est possibile eum inter adoptionis diuinæ filios numerari. Cæterum, qui facit, inquit, veritatem venit ad lucem, vt manifestentur opera eius, quia in Deo sunt facta. Qui facit veritatem, hoc est, qui cum Deo sentit, & seipsum iudicat, odians in seipso iniquitatem suam, & condelectans legi iuxta interiorem hominem, ille venit ad lucem. Quamuis enim aliam videat legem in membris suis, repugnantem legi mentis suæ, captiuumque ducentem se in lege peccati, quæ est in membris suis, ingemiscit tamen & clamat, confiteturque suam miseriam, & plangens se dicit: *Infelix ego homo, qui me liberabit de corpore mortis huius?* In hoc autem cum Deo sentit ac facit, quia Deus odit peccatum & damnat. Proinde si iam homo suum quoque peccatum oderit damnaueritque, Deo consentit, facitque idem cum Deo: & venit ad lucem, vt manifestentur opera eius, quia cum Deo sunt facta. Quando peccabat, quando scortabatur, quando fraudabat innocentes, quando commensationibus vacabat, faciebat opera mala sine Deo, imo & contra Deum. Quamdiu itaque sic illi placuit agere, odio habuit lucem, quæ illi peccata sua ostendebat, amavitque tenebras. Porro, vbi ipse quoque ceperit detestari peccata sua, ceperit damnare, plangere & persequi in se malum, iam cum Deo facit, iam non erubescit venire ad lucem, vt manifestentur opera eius. Hoc est, non timet manifestari opera sua, quantum ex natura est operum, licet fortasse optet latere ex humilitate ad gloriæ humanæ tentationem declinandam. Videtis charissimi, quam benignè Dominus loquitur nobis, promittens nihil id nobis nocere posse, si etiam peccauerimus Domino, modo non diligamus peccata nostra, modo non defendamus, non abscondamus, sed confiteamur, pro hisque ingemiscamus ad Deum, illaque non iteranda proponamus. Quis iam in peccato filij est vestrum constitutus, qui nolit relinquere peccatum suum, qui nolit ad lucem venire, vbi peccati sui grauitas sibi ostendatur? Quisquis is est, quantum putatis habet amaritudinem in conscientia sua, & nullam pacem? Tenet eum captiuum diabolus, tenetur præterea adeo à peccato captiuus, vt iam sibi videatur non posse peccatum deserere. Videtisne quam miserrima, & multo omnium sit infelicissima hæc captiuitas, quam rodit, & etiam nolens impugnat conscientia amara? Vult peccator aut potius velle se putat abstinere à peccato, & non potest. Scit sibi deberi infernum, scit ad gehennam ignis infernalis se properare, nec tamen sibi fraena potest imponere. Qui ergo vno sic est peccato retentus, mox nisi per poenitentiam resurgat, ad aliud conijcitur peccatum. Iam enim victus est à diabolo, iam succumbit & succubuit hosti, factus est in eius potestate, adeo vt multo sit, quam olim erat ante peccatum, infirmior. Videtisne modo, quam noceat vel vno peccato teneri, quod occasio sit multorum? Quanto enim sæpius iteratur, tanto vitatur difficilius, adeo vt aliquando desperantes huiusmodi dicant: Non possum abstinere, non possum relinquere, quâuis hoc sit falsum. Omnia enim peccata Dei auxilio vitari possunt.

Rom. 3.
Lucem odientes qui sint.

Veritatem facere quid sit.
Rom. 7.

ibidem.

Peccati captiuitas quam sit miserrima.

Peccata omnia posse vitari per diuinum auxilium.

Semper etiam præsens est homini diuinum auxilium. Ac ideo non possunt, quia non satis volunt. Vellent quidem à concupiscentia se fore liberos, velent à se tolli tentationem resistendique laborem, & omnia irritamenta, omnesque extingui in se inclinationes percuperent, vt absque suo conatu Deus illos faceret bonos, hoc est, vt suo conatu nihil cooperante, nihil animo suo tolerante, infunderentur sibi virtutes & Dei dona, optarent. Nolunt enim sibiipsis vim aliquam inferre (vt scriptura monet: *Regnum celorum vim patitur, & violenti rapiunt illud*). nolunt pugnandi molestiam sentire, nolunt contra se dimicare, nolunt denique peccati illecebra carere: ideo gratia obicem ponunt.

Masth. 11.

Iustificari neminem posse nisi volente.

Deus enim, etsi possit, non tamen, nisi tu quoque velis tibi auferri, tollet peccata tua. Neminem de communi lege sua contra voluntatem ipsius iustificat. Quare enim animam, potentias, vires, mentem, intellectum, memoriamque tibi dedit, quare alia tam multa remedia tibi contra peccatum prouidit, nisi vt donis his tibi collatis contra peccatum vtaris, & non eadem negligas dona, nec eisdem ad conditoris contumeliam vtaris? Vnde ergo intellectu, industria, viribusque tuis iam tibi datis, facti tibi constantem voluntatem à peccato recedendi. Spera diuinum auxilium, applica vires & labore indefesso obfiste peccato, quasi illud expugnaturus, reuerentiam Deum maximè inuocans, in eius misericordia confidens: & videbit certissimum (si tamen perseueraueris, nec à studio hoc, licet fortasse in terra labaris, destiteris) super te auxilium diuinum, vt quod non poneras, aut non posse existimaueras, iam in Deo & cum Deo possis. Scito præterea, cum qui peccat, seruum esse peccati, efficique peccato tributarium & miserum, eumque obligari, à quo vestigal suum hostis improbus exigit. Quapropter cum vnum sit peccatum causa posteriorum, scilicet de vno peccato trahamur in aliud, noli tu morari in peccato vel vno: sed vbi cecideris, quam primum te discute, teipsum damna, plange, conficere, & peccati hoc iugum ab humeris tuis excute, Deoque reconciliare, vt contra tentationum insultus, quando redierint, non vt miser, imbellis atque captiuus teipsum non defendas, sed vt miles impiger & Dei virtute armatus, Dei gratia fretus, atque super eum fortitudine nitens hostem inuadas, sternas, contempnas, atque foras extranimiz tuæ claustrum detineas, gratia Dei & Domini nostri Iesu Christi semper protectus, qui est benedictus in secula, Amen.

Ioan. 1.

FERIA TERTIA. POST SOLENNITATEM
Pentecostes, Lectio Actor. VIII.

N diebus illis, Cum audissent Apostoli, qui erant Hierosolymitanæ, quia receperat Samaria verbum Dei, miserunt ad eos Petrum & Ioannem. Qui cum venissent, orauerunt pro ipsis, vt acciperent Spiritum sanctum. Nondum enim in quenquam illorum uenerat, sed baptizati tantum erant in nomine Domini Iesu. Tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum sanctum.

PARA